

P. I. C.

**PERSMATERIAAL VAN DE GROEPEN VAN
INTERNATIONALE COMMUNISTEN**

— SECRETARIAAT: —
KAPELSTR. 3, BUSSUM

Deze mededeelingen worden
toegezonden aan de Rev. pers.
Men wordt verzocht te plaatsen
wat voor de lezers van belang
kan zijn. Op aanvraag krijgt
ieder deze mededeelingen ge-
regeld toegezonden. Gaarne
ontvangt het secretariaat de
uitgaven der verschillende or-
ganisaties als ruilmateriaal.

*Jug. 2. no 6
F. L. M.*

De Russische vakbeweging.

Het eenheidsfront van Katholieken tot anarcho-
syndicalisten (I.A.A.).

De Hollandsche Sociaaldemocratie en haar linksche
strooming. II. De weg naar het fascisme.

DE RUSSISCHE VAKBEWEGING.

Het is belangwekkend, te constateeren, hoe een verlaten van revolutionaire
keuzen en terugvallen op verouderde ideologie in Rusland voerde tot een
zuivere, bij de omstandigheden aanpassende verhouding tot de niet-revolutio-
naire werkelijkheid.

De Russische revolutie zette in, de proletariers in Rusland begonnen hun
strijd op een 100% proletarisch-revolutionaire basis. Het meest kenmerkend
kwam het proletarisch-revolutionaire element van de Russische beweging tot
uiting in haar strijdvormen, de arbeidersraden, die voorheen nog onbekend, het
proletariaat gaven kracht tot overwinnen en mogelijkheid, vormen, tot het be-
nuten van de overwinning.

De intuïtie van de revolutionaire massa's deed wonderen. Tot werkelijkheid
geworden wonderen waren in die dagen in Rusland de raden, de bedrijfsraden
van de revolutionaire arbeiders.

Dit waren de eerste groote indrukken van de Russische revolutie: het pro-
letariaat de overwinning, door het nieuwe beginsel de overwinning. En wat
door het Russisch proletariaat aan het licht gebracht was, vond geredelijk
weg tot de harten der op sprong tot revolutie staande arbeiders van West
Europa. Men propageerde allerwege de **BEDRIJFSORGANISATIE**.

Maar meer indrukken kwamen uit Rusland. Rusland, de Russische revolutie
heeft vijanden. De buitenlandse imperialistische grootmachten. Maar wie ver-
der zag, het waren er weinig in die dagen, zag groter vijand nog voor eenig
proletarisch revolutionaire beweging binnen de grenzen van Rusland zelf.
Rusland's achterlijk economische, voor-kapitalistische trap van ontwikkeling,
als belangrijkste hinderpaal voor proletarische voortgang en het logge boeren-
dom als uitdrukking daarvan.

Zegenrijk was de revolutie voorwaarts getrokken, maar reeds in de eerste
dagen begon haar terugtocht, met de leus: het land aan de boeren, voor de
laatste, de machtigste van haar vijanden.

Oogenshijnlijk werden de aanvallen van de imperialistische machten afge-
slagen. Wie leest niet met ontroering de verhalen van moed, van volharding en
ontbering van de in het roode leger strijdende arbeiders, strijdende tot het
einde, tot de overwinning. Overwinning, die geen overwinning was. Want wel wer-
den de 1001 generaaltjes, betaald met Ententegeld, zonder erbarmen buiten de
grenzen gezet, maar de aldus teruggeslagen aanvallers, het Amerikaansche, het
Fransche en het Engelsche grootkapitaal, vermoeden misschien nu nog niet, hoe
groot, hoe alles beslissend hun overwinning geweest is.

Want in de dubbele nood van deze tijden zochten de Russische proletariërs bondgenooten. En wie anders dan de arbeiders buiten de grenzen konden deze bondgenooten zijn. Hulp moest er komen, snel en krachtig. En het is toen ge-weest dat de kapitalisten van de aanvallende landen hun overwinning behaal-den. Want met verwaarloozing van wat als zaad van hun revolutie buiten Rus-land reeds te kiemen begon, wendden de Russen zich, qualiteit voor quantiteit negeerende, tot de arbeiders in de vakbeweging in de grootste getallen ver-eenigd, en verzochten om hulp. Brachten leuzen uit van verovering van invloed gebeuren zonder in tegenstelling te komen tot het reeds groeiende radenbe-ginsel. Kiesende hebben zij afgewezen wat als kiem zich vormde van de komen-de wereldrevolutie en uit verkeerd begrepen drang tot lijfsbehoud hebben zij zich geencannailleerd met wat doortrokken was van top tot teen met de burgerlijk kapitalistische geest: de vakbeweging.

Daarmede hebben zij naar twee kanten de zaak der wereldrevolutie schade gedaan. Zij hebben autoriteit gegeven aan een burgerlijk beginsel, zij hebben opdracht gegeven om wat wezenlijk revolutionair was in de organisatie der arbeiders te vernietigen. (Wat door de leiders der "communistische" partijen, die in werkelijkheid nooit hun sociaaldemocratische school ontgroeid zijn, met vreugde werd gedaan).

Resultaat is dat Rusland behouden bleef, maar dat is geen zaak van winst. Want de Russische revolutie zou slechts dan proletarische resultaten gehad hebben zoo de wereldrevolutie gevolgd ware, nu is slechts dit de vooruit-gang: het feodale-tsaristische tijdperk is afgesloten, het jong-kapitalisme begint zijn periode. Wat geheel in de lijn van de historische ontwikkeling ligt, al vertoont dit kapitalisme zich ook met eenige variaties op zijn vroe-gere verschijningsvormen in andere landen.

De Russen konden niet anders doen, wilden zij de strijd om de vakbewe-ging rechtvaardiging geven in de oogen der Europeesche arbeiders, dan ook in Rusland voorstaan en bevorderen, wat ook hun belangen buiten Rusland hen te verdedigen gaf. Bovendien reef ook hun inwendig economische organisatie vormen hen er toe. Vakbeweging is een vorm van organisatie voor de Russische arbeiders geworden. De bedrijfsorganisatie is nog slechts een levenloos in-strument in Rusland, (zie de documenten van de Saprnow-oppositie). Vakbewe-ging is de organisatievorm, En dit is niet verwonderlijk. Want in het jong-kapitalistische Rusland voldoet de vakbeweging aan een behoefte van de pro-letarische klasse. In Rusland kan de vakbeweging nog den taak vervullen. In Rusland kan de vakbeweging de arbeidersklasse nog eenigermate tegen het on-barmhartig uitbuitend karakter van het jong opgroeiende kapitalisme bescher-men, in Rusland zaai ook de vakbeweging nog in staat zijn de vooruitgang van het kapitalisme te benutten tot verbetering van levensstandaard van de arbeidersklasse en zoolang dit duurt zullen de arbeiders alle andere overegin-gen terzijde zetten en de vakbeweging als een voor hen gerechtvaardigde or-ganisatievorm accepteeren.

De vakbeweging verschijnt in Rusland als de onafscheidelijk met het ka-pitalisme verbonden organisatievorm der arbeidersklasse, eerst wanneer dit kapitalisme door zijn vergevorderd stadium het proletariaat in revolutio-naire stelling jaagt, zal de waardeeloosheid voor omverwerpende strijd, en voor voorbereiding tot die strijd, van de vakbeweging, het proletariaat duid-lijk worden.

Enige gegevens uit een verslag van Dogadov, secretaris van de algemeene raad van de vakbeweging, uitgebracht op het 8e Sovjet vakbewegingscongres, geven een belangwekkende kijk op de ontwikkeling van de vakbeweging als afspiegeling van de ontwikkeling van het kapitalisme in Rusland.

Dat de vakbeweging, door zijn qualiteiten als genoemd, in Rusland op de arbeiders aantrekkingskracht uitoefend, blijkt uit het stijgende ledental: tusschen Juli 1926 en Juli '28 een toename van 19% tot een totaal van 11 miljoen. De grootste aantrekkingskracht voor die 11 miljoen is de stijging van loonen: volgens opgave 12.5% in 1926-'27 en 10.8% in 1927-'28, in werkelijke betekenis echter minder door een geconstateerde stijging van de kosten van levensonderhoud, maar hoe dan ook: een stijging. En dat is een kwaad ding. Niet voor de Russische arbeiders, die met dat nog genoeg van de uitbuiting te lijden hebben. Maar voor de zaak van de wereldrevolutie.

Want de vakbeweging zooals die hier in Europa bestaat, vindt haar sterkste krachten in haar traditie, traditie stammende uit een tijd, in uitingen gelijkende op die, waarin thans de Russische praktijk zich bevindt. En die traditie wijst, evenals het heden van de Russische vakbeweging deze kan aanwijzen, op terug op een reeks veroveringen, op een positieverbetering der arbeidersklasse, die in zich bergende belofte naar steeds durende voortgang, de arbeiders bezig hield zoodanig met de verbeteringen binnen het kapitalisme, dat voor hen andere werkelijkheid dan de kapitalistische geen veld voor aandacht meer was.

Die voortgang is sinds lang gestaakt. Werkelijke veroveringen voor het heden kunnen de arbeiders aan de vakbeweging niet meer binden. Slechts de traditie is het samenbindende element. Wat op de duur voor revolutionair georiënteerde arbeiders niet meer voldoende zal zijn.

Maar nu komt Rusland met nog steeds, zij het ook hier en daar sterk wankelende, revolutionaire autoriteit. En propageert de vakbeweging. Toont zijn successen.

Wat aan eigen realiteit ontbreekt, graaien de vakbewegingsmensen van alle reformistische variëteiten uit het heden geboden. Vergeten dat Rusland ginds en zij hier, ieder aan een eind van de weg staan, die de Russische arbeiders nog moeten afleggen. Zij vergeten of willen niet zien of beter: kunnen door hun op het kapitalisme ingestelde blik niet zien, dat het hier in West-Europa tusschen arbeiders en bezittende klasse niet in de eerste plaats meer gaat om loon- en sociale strijd, maar dat hier aan de orde is bestaansstrijd: voor het kapitalisme, of voor een cultuur, waarvan de arbeiders de komen de dragers zijn.

Dat Rusland zijn noodzakelijke ontwikkeling moet doormaken en daarbij de zelfde beelden vertoont, die hier bij gelijke ontwikkeling geprojecteerd zijn is niet erg, is eenvoudig weg niet te ontlopen en als zoodanig dus niet te bestrijden. Maar dat de kortzichtigheid van de arbeidersklasse in West-Europa het tempo van eigen strijd doet vertragen, doet stilstaan door relaties met een achterlijk brok arbeidersbeweging, dat is meer dan ontzettend, dat is te bestrijden. Dat moet bestreden worden.

Dat moet vooral bestreden worden in het bonzocratische vakbewegingselement, dat door de ontwikkeling met vernietiging bedreigd, wel voor eeuwig die ontwikkeling zou willen stopzetten, en, waar dit onmogelijk is, alles doet om die ontwikkeling naar hun bestaansbehoud om te buigen.

Ook uit dit gezichtspunt is te begrijpen de groeiende sympathie van de oppositionele en andere elementen uit de sociaaldemocratie, die in Rusland vinden, wat eigen werkelijkheid hen onthoudt tot handhaving van hun traditionele inzichten.

Hoezeer het Russische proletariaat in zijn strijd blijken geeft van aan de eischen van zijn kapitalistische omgeving te voldoen, laat zich afleiden uit de mededeelingen omtrent de collectieve arbeidsovereenkomsten.

Het moet ons alweer niet verwonderen, dat zich binnen het raam van het jong Russisch kapitalisme "strijdvormen" openbaren, die in West Europa eerst mogelijk waren bij een zekere "rijpheid" van de verhouding arbeider-kapitalist. In de eerste plaats gaat de ontwikkeling door de invloed van het reeds voorgeschieden kapitalisme in het naburig West Europa sneller en in de tweede plaats is dit kapitalisme voor zijn jongere gelijke verschijningsvorm in Rusland een meester, waarvan de voorbeelden met leergierige graagte in praktijk worden gebracht. Het behoeft in bepaalde situaties niet meer uit te vinden wat daarin past. Het heeft het "grootte" voorbeeld.

Maar treurig is het daarom toch te zien hoe de arbeiders in Rusland gedwongen zijn te grijpen naar vormen, die voor het West Europeesche proletariaat betekenden het toppunt van decadentie, het essentiele van zijn degeneratie van klassenstrijders tot sjaggerende arbeidskrachtverkoopers.

De c.a.o.'s, de koopcontracten op korter of langer termijn zijn een zeer gebruikelijke overeenkomstvorm in Rusland.

Meegedeeld wordt dat 93.6% van alle vakbewegingsarbeiders in collectieve contracten betrokken zijn. Verder toont de ontwikkeling van de collectieve contracten ook nog een toenemen van het strijdverbodkend, dat van deze contracten een der belangrijkste kenmerken is. "Algemeene" collectieve verdragen van grootere omvang verminderden van totaal 122 in 1927 tot 109 in 1928. Het aantal lokale c.a.o.'s steeg van 94.728 tot 106.493.

Verder bericht Dogadov nog, dat stakingen verminderen. "Het aantal stakers in staatsondernemingen is ook tot op zekere hoogte verminderd." (aanhaling uit het verslag in "Industrial and labour information, 4-2-29).

Deze uittaling bergt in zich het sterkst bewijs, dat het radenbegrip doodbegrip is geworden in Rusland. Dat arbeiders in hun eigen staatsondernemingen in hun eigen arbeidersstaat niets meer in de melk te brokkelen hebben. Bedrijfsbelang en arbeidersbelang zijn twee geworden. Staats-gemeenschapsbelang en arbeidersbelang zijn twee. Ook hier de tegenstelling kapitaal - arbeid, Ook hier de uitbuiting. Het meest essentiele begrip van iets wat ook maar eenigszins naar socialisme gaat, het zelfbeschikken van de arbeiders, het zelfbeheerschen van de arbeiders van productie en consumptie, ontbreekt.

Beheer en leiding van de productie zijn reeds lang aan de handen van de arbeiders onttrokken. Beheer en leiding berusten in hoge regionen, waar de invloed van het proletariaat slechts denkbeeldig is. Het staatskapitalisme staat in de zelfde tegenstelling als het "particulier"-kapitalisme tot de arbeiders, zijn uitbuitingsobjecten.

De arbeiders in Rusland worden uitgebuit. Deze eene conclusie is voldoende om de kapitalistische ontwikkeling van Rusland vast te leggen. De vakbeweging is een bevestiging te meer van die conclusie.

HET EENHEIDSFRONT VAN KATHOLIEKEN TOT ANARCHO-SYNDICALISTEN (I.A.A.).

De katholieke, christelijke, moderne, kommunistische (N.A.S.) en anarcho-syndicalistische (I.A.A.) vakverenigingen hebben een eenheidsfront gevormd en een ontwerp COLLECTIEF CONTRACT bij de ondernemers ingediend.

De vakverenigingen, van welke "kleur" ze ook mogen zijn, kennen slechts één taktiek: Samenwerking van Kapitaal en Arbeid. Ze kennen slechts één politiek: de leiderspolitiek van de groene tafel.

Bij de leden der anarcho-syndicalistische vakbeweging wordt de tegenstelling tusschen de "nu eenmaal noodzakelijke praktijk" en hun theorie van ZELFHANDELEN tot nu toe werkelijk pijnlijk gevoeld. Bij hen treedt echter het merkwaardige verschijnsel op, dat een revolutionaire theorie als drijfkracht van een contra-revolutionaire, de massa verdommende werkzaamheid op-treedt. Juist zooals bij de oprechte Christen het zielsconflict tusschen woord en daad, tusschen ideologie en praktijk, zich in het gebed oplost, juist zooals hier de "zielerust" teruggevonden wordt, om de kapitalistische moraal van allen tegen allen te kunnen voortzetten, juist zoo gaat het onze "revolutionaire" vakvereinigingsman. Ook bij hen het conflict, dat ze niet overeenkomstig hun principe handelen, dat hun praktijk in volkomen tegenstelling staat tot hun theorie van ZELFHANDELEN. De oplossing van het conflict komt hier echter tot stand in de vergaderingen, waar ze voortdurend over hun principes spreken, en door het lezen van hun vakbladen, waar dan zoo dikwijls mogelijk herhaald wordt, dat de bevrijding slechts het werk van de arbeiders zelf kan zijn. Het is alles een geestelijke onanie, die tot de zelfbevrediging voert, dat men zelf buitengewoon revolutionair is, maar dat de "onbewusten" slechts de struikelblokken zijn. Zoo worden dan aan de revolutionaire ideologie van het zelfhandelen de krachten geput, om het klassenverraad voort te kunnen zetten. Dat beteekent: voor de revolutionaire klassenstrijd zijn ze verloren, zoolang ze nog binnen de "revolutionaire" vakbeweging blijven. Hun wedergeboorte als revolutionaire arbeider kan slechts daarin bestaan, dat ze de strijd tegen de theorie en praktijk der vakbeweging, tegen de leiderspolitiek van reformisme aanbinden. Zeker niet het minst geldt daarom voor de syndicalistische arbeiders:

VERLAAT DE VAKBEWEGING.

DE HOLLANDSCHE SOCIAALDEMOCRATIE EN HAAR LINKSCHE STROOMINGEN .II.

De weg tot het fascisme.

De verschilpunten bij de Hollandsche sociaaldemocratie draaien in hoofdzaak om het ministerialisme, om verschillende opvatting van de vakvereinigingspolitiek, om het landbouwvraagstuk en de koloniale politiek. Voor een gedeelte hebben zij slechts het karakter van oppositie, voor het overige moet echter van een werkelijke linksche strooming gesproken worden. Oppositie noemen we het wanneer zoowel linker als rechter vleugel van de zelfde grondbeginselen uitgaan, maar de linkschen wat "hoogere" eischen stellen dan de rechtschen. Bij een werkelijke linksche strooming zijn echter wezenlijk andere grondaanschouwingen aan de orde. Oppositie en linksche strooming zijn natuurlijk niet scherp verdeeld en we scheiden deze begrippen dan ook slechts om verschillen te kunnen aanduiden.

En het is noodzakelijk deze scheiding te gebruiken, daar anders de verhoudingen binnen de S.D.A.P. niet te begrijpen zijn. Zoo was het b.v. reeds sedert een paar jaar nauwelijks mogelijk een sociaaldemocratische arbeider te ontmoeten, die niet in tegenstelling tot zijn leidende instanties stond, doch het was onmogelijk, de groote massa der ontevreden als oppositie samen te brengen, een klein oppositieblad kon niet eens het leven geschonken worden. De oorzaak lag dan ook juist daarin, dat geen werkelijke politieke verschilpunten aanwezig waren. Doch deze groeiden langzaam, welk groeiproces zeker beïnvloed werd door de uit de K.P.H. uitgetreden intellectuelen. Zoo ontstond dan eindelijk een "linksche strooming", welke in September het vorig jaar het "linksch socialistisch weekblad": "De socialist", onder leiding van Fimmen, de Kadt en Schmidt uitgaf.

Wie toen de algemeen ontevredenheid onder de sociaaldemocratische arbeiders kende, kon denken dat de uitgave van het nieuwe weekblad niet anders dan tot een snellere groepeerling van de ontevreden zou moeten leiden. Maar die gedachte is verkeerd uitgekomen, de linkssocialisten blijven voorloopig nog een kleine groep. Het blijkt dat de arbeiders, ook maar van de minste verandering van zekere grondbeginselen niets wil weten, dat hun ontevredenheid dus ook nauwelijks als oppositie kan worden aangeduid. De linksche strooming in de S.D.A.P. beteekent nog niet meer dan wat hier en daar opstijgende gaabelletjes (met een bedenkelijk luchtje) uit de groote moeras.

Na deze algemeene opmerkingen zullen we het karakter van de linksche beweging nader onderzoeken. Het eerste strijdpunt is

Het MINISTERIALISME.

Wat dit thema betreft kunnen we met weinig volstaan. De linkschers staan bij deze vraag op dezelfde bodem als hun rechtsche broeders. Ook zij willen de "verovering van regeeringsposten", niet slechts tot iedere prijs, terwijl de socialistische ministers en andere socialistische vertegenwoordigers van de kapitalistische staat aan de partij verantwoording verschuldigd zijn. Een principieele tegenstelling binnen de S.D.A.P. is wat dit betreft niet aanwezig; het gaat slechts om een meer of minder op dezelfde grondslag. Hier is dus geen linksche strooming, maar slechts oppositie. Het standpunt van de linkschers wordt door hun marxistische theoreticus v. d. Goes in het proefnummer van hun blad verdedigd op grondslag van het antwoord op de vraag of het voor een socialistische partij mogelijk is met kapitalistische partijen samen te regeren in die zin, dat daardoor de eer van het socialisme en de belangen van de arbeidersklasse bevorderd worden. Onder voorwaarde dat zekere praktische eischen vervuld zijn, moet naar zijn meening de vraag bevestigend beantwoord worden.

Dit is zeker duidelijk genoeg. De communistische pers mag zooveel als zij wil met de Fimmensche linksche strooming flirten, het zijn en blijven regeerings-socialisten.

Een ander strijdpunt is de

VAKBEWEGINGSPOLITIEK.

Ook deze geeft weinig aanleiding tot opmerkingen, omdat ook hier geen principieele tegenstelling aanwezig is. De linkschers willen dat de vakbeweging haar nationaal standpunt verlaten zal, om tot een internationaal strijdfrent te komen. Het zelfde lied zingt echter ook het rechtsche koor. -Vraagt men, hoe dit in vervulling moet gaan, dan wordt men verwezen naar de "machtsvorming" door opvoering van het ledental. De 100% vakbewegingen zullen het in orde maken. Internationale eischen worden nog niet gesteld, en voor de nationale

fungeeren: Medezeggenschap, 48-urenweek, staatspensioen, vacantie, en ontwapening. De tegenstelling tot de partijleiding ligt dan ook niet in de eischen, maar in de tactiek. Tot nu fungeerde de vakbeweging als hulptroep van de S.D.A.P. De linkschen willen deze verhouding omkeeren, de vakbeweging tot "strijdorganisaties" maken met de partij als hulptroep in het parlement.

Daarom zijn we zoo vrij te concludeeren, dat de strijd met betrekking tot het parlemetarisme en de vakbeweging niet het karakter van een linksche strooming draagt, maar dat deze slechts als oppositie te betitelen valt. Slechts de zelfgenoegzame zekerheid, dat alles met verkiezingsstrijd te bereiken is, is aan het wankelen geraakt. Men zoekt daarom in de aktie van de massa's buiten het parlement de drijvende factor voor succesvolle klassenstrijd.

Al ziet dat er dus nog niet zoo slecht uit, toch heeft de arbeidersklasse van deze linksche strooming niet het minste te verwachten. Mag dan het geloof aan een vreedzame ontwikkeling naar het socialisme verstoord zijn, als sociaal-democraten beschikken de linkschen over zooveel versteende, "verharde waarheden", dat ze tenslotte toch nog slechts als hulptroepen van de bourgeoisie zullen fungeeren. Voor alles al de met de oude arbeidersbeweging gegroeide opvatting van de leiding van de klassenstrijd. De klassenstrijd wordt hier tot een door de leiders gespeeld schaakspel, waarbij ze de massa volgens hun inzichten en believen laten manoeuvreren. Hoofdzak is, dat zij de massa in handen hebben. Zoodra in de massa teekenen van zelf-initiatief naar voren komen, staan ze op hun achterste beenen, want "zonder orde geen socialisme". De "linkschen" zijn daarom tot verraad geboren, en omdat het een "verharde waarheid" van de linkschen is, is deze beweging ook niet te revolutioneeren. Zij zijn en blijven bij de contra-revolutie en zij kunnen slechts door het zelfhandelend proletariaat vernietigd worden.

Just in hun toekomstopgaven toont zich hun/revolutionair karakter. Ze spelen met de gedachte, dat het kapitalisme geen verbeteringen meer schenken kan, of dat het te sterk is om ze hem te ontworstelen. Daarom wordt het de proleten duidelijk gemaakt, dat nu "fundamenteel socialistische veranderingen op nationaal gebied" op het program staan. Dat wil dan zeggen, dat de staat gedwongen zal worden particuliere grootbedrijven in "gemeenschappelijk bezit" over te brengen. Ministerplaatsen bewijzen daarbij goede diensten, want juist de gedeeltelijke vervoering over regeeringsmacht moet zoo worden aangewend, dat ze de geheele inbezitname kan bespoedigen. Korter gezegd. De "linkschen" sturen doelbewust naar het staatskapitalisme. Dit is dan ook de oplossing van het raadsel, waarom hier de linksch-sociaaldemocraten in Rusland "de eenigste arbeidersstaat van de wereld" zien. Deze terminologie is hun door Moskou geschonken. Maar hiermee hebben de "linksche" vakbewegingsleiders de open weg naar het fascisme gekozen. Dit staatskapitalisme moet hen dan het medezeggenschap brengen, terwijl ze de massa in orde en discipline houden tot willekeurige uitbuiting door de staat, welke het gemeenschappelijk bezit exploiteeren zal.

Maar dat zijn allemaal nog maar toekomstdroom van de "linkschen". Wij maken melding van deze doelstelling, omdat hieruit blijkt, dat hier geen mogelijkheden liggen voor een versterking van de revolutionaire klassenstrijd in de strijd om het kommunisme.

Van belang is nog de houding van de "linkschen" te onderzoeken in verband met het koloniale vraagstuk en het landbouwvraagstuk. Over het eerste punt in het volgende nummer van de P.I.C.

P. I. C. **PERSMATERIAAL VAN DE GROEPEN VAN**
INTERNATIONALE COMMUNISTEN

— SECRETARIAAT: —
KAPELSTR. 3, BUSSUM

Deze mededeelingen worden
toegezonden aan de Rev. pers.
Men wordt verzocht te plaatsen
wat voor de lezers van belang
kan zijn. Op aanvraag krijgt
ieder deze mededeelingen ge-
regeld toegezonden. Gaarne
ontvangt het secretariaat de
uitgaven der verschillende or-
ganisaties als ruilmateriaal.

Bussum 1929,

2e Jaargang, no, 7.
(Maart I).

Internationaal anti-fascisten-congres
Een oproep van Barbusse.

De groote opposant.

De Hollandsche sociaaldemocratie en haar linkse
strooming.
het koloniale vraagstuk.

INTERNATIONAAL ANTI-FASCISTEN-CONGRES.

Een oproep van Barbusse.

Henri Barbusse heeft een oproep gepubliceerd, om een intern. congres bij-
een te doen komen ter bestrijding van het fascisme. Nadat we deze oproep ge-
lezen hebben, zijn we tot de overtuiging gekomen, dat een serie welwillende
dames en heeren zeker wel tot zulk een congres zullen komen, maar dat de
bijeenkomst overigens ongevaarlijk is, zoowel voor de bourgeoisie en haar
trawanten, de vakvereenigingen en parlementair-politieke partijen, als door
de arbeidersklasse.

Toch is deze oproep in verschillend opzicht zeer leerzaam. Merstens is
het typisch, dat met geen enkel woord gezinspeeld wordt op de oorzaken van
het fascisme, terwijl juist aan een uiteenzetting van de ontstaansgronden
van het fascisme in dit verband alles is gelegen.

Omtrent het ontstaan van het fascisme kunnen we het volgende zeggen. Over
de geheele "beschaafde" wereld vond na de wereldoorlog een ontzettende da-
ling van het levenspeil der arbeidersklasse en der intellectueele beroe-
pen plaats. De elende groeide zienderoogen. De staten hadden steeds meer
nieuwe leeningen gesloten, waarmee ze de oorlog financierden en als een ver-
pletterende last drukte de "rentedienst" op alle staatsbegrotingen. Het pa-
rasitendom van staatsrentetrekken groeide in en na de oorlog ontzaglijk.
Hadden de staten al groote moeite om zich staande te houden, en moesten ze
de directe en indirecte belastingen ook tot het uiterste opvoeren, ook de
bourgeoisie stond er in het bedrijfsleven slecht voor. Het zwaartepunt der
productie was van Europa naar Amerika verlegd en de productie in de "ge-
kleurde" werelddeelen was enorm toegenomen. Wilden de Europeesche onderne-
mingen in de strijd op de wereldmarkt nog meekomen, dan moest de productie
door rationalisatie tot het hoogste worden opgevoerd en de prijs der pro-
dukten door verlenging van de arbeidsdag en verlaging der loonen zoo laag
mogelijk dalen, bij het behouden van een "redelijke" winst. In deze situatie
werd de leuze aangeheven: "Slechts arbeid kan ons redden", een leuze, die tot
in de syndicalistische vakbeweging weerklank vond. (De beruchte "Opbouw"-
artikelen van Lansink). Zoo ontstond in alle landen de arbeidsgemeenschap
tusschen de nationale staat en de bourgeoisie eenerzijds en de sociaaldemo-
kratie en vakbeweging anderzijds om het economisch wankelende kapitalisme
weer op te bouwen. Stakingen waren uit den boeze, en zoo werden conflicten
steeds "langs minnelijke weg", langs de weg der "democratie", door arbitrage,
al of niet met bindend karakter uit de weg geruimd.